

nå den tilsigtede bedring af betalingsbalancen. Det vil samtidig bidrage til at lette beskæftigelsessituationen, dels fordi en stigende eksport i sig selv fører til øget beskæftigelse, dels fordi en mindskelse af betalingsbalanceunderskuddet vil give os den større bevægelsesfrihed i den økonomiske politik, der på lidt længere sigt kan sikre og fastholde en høj beskæftigelse. Afgørende for, at disse mål nås og vi dermed udnytter de muligheder, som den internationale udvikling åbner, er imidlertid, at der for de næste to år fastlægges en stram stabiliseringspolitik.

Ved fastlæggelsen af vor egen økonomiske politik må vi dog gøre os klart, at målsætningen for den økonomiske politik overalt i Europa — og bl. a. også i EF — er nogenlunde den samme. Det vil sige bekæmpelse af inflationen, øget beskæftigelse, nedbringning af underskuddet på statsfinanserne og i visse lande formindskelse af underskuddet på betalingsbalancen. Som middel til at opnå dette spiller indkomstpolitikken i de fleste lande en stadig vigtigere rolle.

Da vi i en årrække har øget vore pengeindkomster stærkere end de fleste andre lande, er der brug for ikke alene at fastholde den opbremsning i indkomst- og prisstigninger, som vi har set i det sidste års tid. Vi må derudover også indstille os på en lavere vækst i indkomsterne, end vore konkurrenter regner med. Midlerne til at muliggøre en sådan politik ligger i at bringe de flest mulige af de økonomiske kræfter ind i en samordnet bestræbelse. For at dette kan realiseres, er det nødvendigt, dels at folketingets partier er realistiske i deres holdning, dels at befolkningen og dens organisationer forstår alvoren i de problemer, vi står overfor.

Fem partier sluttede i enighed septemberforliget. Formålet var at søge de alvorlige økonomiske problemer, vi står over for i disse år, løst gennem en langsigtet økonomisk stabiliseringspolitik. Fire af partierne er enige om at føre septemberforligets politik videre. Betalingsbalanceunderskuddet må bringes ud af verden i løbet af få år, gælden til udlandet efterhånden afvikles og fuld beskæftigelse genskabes.

Hovedelementerne i en sådan stabiliseringspolitik er:

En stram indkomstpolitik omfattende alle befolkningsgrupper med sigte på en mærkbar forbedring af konkurrenceevnen for både eksporterhvervene og de importkonkurrerende erhverv.

En stramning af finanspolitikken gennem afgiftsforhøjelser, der især rammer den stærkt importkrævende forbrugsefterspørgsel, og gennem en opfyldelse af septemberforligets besparelsesmål.

En videreførelse og udbygning af den erhvervspolitiske støtte for at lette erhvervenes tilpasning og styrke eksportindtjeningen.

En videreførelse af de særlige beskæftigelsesfremmende foranstaltninger nødvendiggøres af den fortsat høje ledighed.

Gennem denne politik vil der ske en styrkelse af eksporten og en drejning af den indenlandske efterspørgsel fra mere til mindre im-